

Народен ПОДЕМ

Коларовград
2 юни
1950 год.

РЕДАКТИРА
КОМИТЕТ

Орган на Окръжния комитет на ОФ и Градския народен съвет

Брой 23
Год. II
Цена 6 лв.

ЖЕРТВЕТЕ НА ФАШИСТКИЯ ТЕРОР зоват за революционна бдителност

Когато на 9 юни 1925 година нашият народ осъмна с опрян фашистки щик на гърдите, на всички стана ясно, че настъпва епоха на тежки борби и изпитания с родената чрез нощен преврат фашистка диктатура. От тогава до победоносното антифашистко въоръжено въстание на 9 септември 1944 година, пътя на революционната антифашистка борба е осеян с кости на хиляди мъченици за народна свобода.

В тази борба примера на безсмъртния певец на народната свобода — великия Ботев е бивал пример за подражание — източник на революционна воля и решителност в борбата срещу омерзнатата фашистка диктатура. Фашистката тирания още с първия ден на своето съществуване започна изстреблението на преданите борци — антифашисти.

От жертвите на 9 юни, от кървавата разправа с борците от славното Септемврийско въстание, до момента на издиханието на фашизма, реки от кръв на жертвите и съзани на майките, жените и сираците изтече. Кръвта на Вела и Гиню Пискови, беше пролята в първите години на фашистката диктатура, кръвта на Тодор Петков (Андрей), Ивански, Милан Борисов, Мара Тасева, Камбуров, Ж. Гергански и стотици други герои в нашия окръг беше пролята от разярените фашистски банди на дочо дочевци и генерал ковачевци.

Нашият народ никога не ще забрави и свидните жертви паднали в последния етап на борбата за разгрома на германо-фашистките орди в отечествената война при Страцин, Подуево, Драва, Мур, Балатон и другаде. Епопеята която написаха тези герои ще бъде вечно източник на героични дела в защита на нашата национална независимост — на свещенните граници на социалистическа родина.

Но заветите на Ботев и хилядите борци мъченици за народна свобода зоват нашият народ да пази като зеницата на окото си така скъпо завоеваната свобода. За нея, нашият народ е безкрайно благодарен на великия съветски народ и неговата непобедима армия, без помоща на които той не би получил своята свобода, а и днес би продъл-

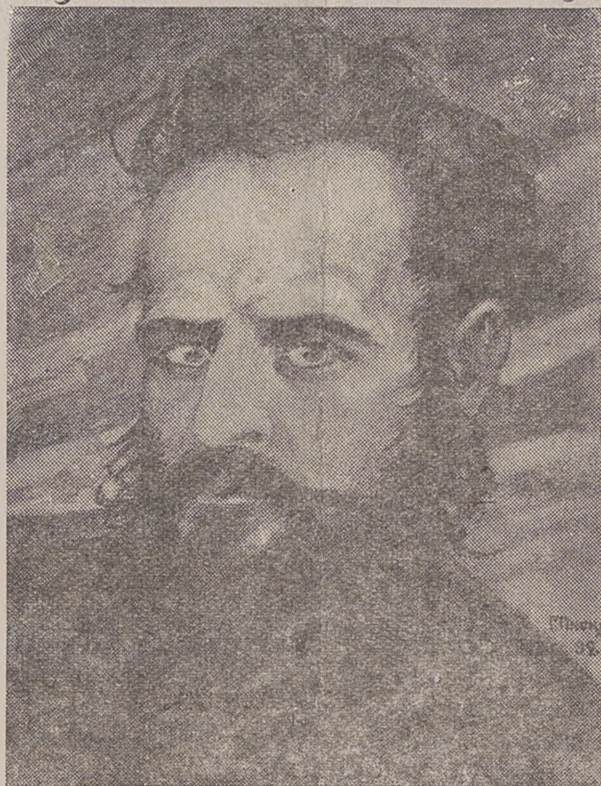
жавал да пъшка под петата на капиталистическата реакция и фашизма. Участиа на нашият народ не би била различна от тази на братския гръцки народ, който под петата на ван флитовци и техните монархо-фашистки оръдия продължава да се бори при изключително тежки условия със своите угнетители, давайки скъпи жертви.

Днес трудещите се в нашата страна строят социализма и стоят бодро и бдително на пост срещу англо-американските империалисти и техните открити и скрити врагове у нас. Разкриването на Тр. Костовата шпионска и вредителска банда представлява сериозно предупреждение за престъпните намерения на империалистите да свиват змийско гнездо в нашия боеви стан.

Жертвите на фашисткия терор зоват за изостряне на революционната бдителност срещу пъклените домогвания на враговете.

Нашият народ е безкрайно благодарен на Великия съветски съюз и великия СТАЛИН, който днес е и наш вожд и учител, за помощта която ни указва в делото за тържеството на социализма и в борбата срещу нашите врагове; той храни и безкрайна почит към великана на антифашистката борба, покойният наш вожд и учител др. ГЕОРГИ ДИМИТРОВ и покойния негов най-близък съратник др. ВАСИЛ КОЛАРОВ, затова, че те ни завещаха могъщото оръжие на тази борба — любовта и преданността към великия Съветски съюз, към великия СТАЛИН, верността към пролетарския интернационализъм, ненавистта към буржоазния национализъм водещ към измяна и предателство на делото на социализма, ботевската любов към народа и родината, ботевския пламък в борбата за тържеството на народното дело, преданността до смърт на Партията.

Покланяйки се пред паметта на нашите свидни жертви, нашият народ на днешния ден се кълне, че ще пази свято тяхната памет, ще носи високо тяхното знаме, ще се бори самоотвержено така както се бори за тържеството на великото дело, за което те умряха — построяването на социализма!

Моят Ботев

Рис. худ. Гиню Писков

ДИМИТЪР ХРИСТОВ КАМБУРОВ

Нямаше причина, която да отклони Камбуров от начертания му път на борец. Отдал се всецяло на борбата. Камбуров не ценеше време и средства, за да проникне със своя буден ум всякъде, където трябваше да опъти и насочи някоя, когато трябваше да разясни нещо от задачите на борбата. Той е учител, ценен педагог, за когото всички селяни от селото се вдигат да искат възвръщането му отново на служба, след като е уволнен като „неблагонадежден“. Той е отличен познавач на кооперативното дело и смел негов организатор. Да се основе кредитна организация с потребителен магазин не е било леко по онова време на малка популярност на кооперацията по селата. Камбуров не жали сили и труд, за да поведе борба с паразитния капитал на селските чорбаджии.

Във всяко културно обществено начинание Камбуров излиза пръв: в училището, в кооперацията, в читалището, в Партията. Като основател на читалището, той не спира да работи, докато го издига на завидна висота. Негова инициатива е изграждането на ново училище, сега едно от най-хубавите в Омортагска околия. Наред с своята обществена дейност, той не оставяше и партийната работа, предимно сред младежта. През 1931 год. той успява да образува първата партийна група в селото. Заподозрян за своята политичес-

ка дейност, през 1935 год. Камбуров бива уволнен за втори път. Лишават го от право на учителствува за 5 години. Но Камбуров не пада духом. Той става ту деловодител на горска кооперация в с. Св. Петка, ту на същата длъжност в Лъджене и Етрополе, ту пък инспектор-организатор при РКЗС „Пчела“ в град Търговище. Сетне отново го връщат на учителско място в Змеино, Птичево и най-сетне в село Палатца. Оценен правилно за неговата партийна работа, през 1941 год. Камбуров е секретар на Околийския комитет на Коммунистическата партия. През 1943 год. Камбуров е натоварен да образува бойни групи, която задача той изпълнява най-точно и умело. Заедно с Илия Игнатов създават в село Поляне РКС, чрез който установяват контакт с партийните кадри, провеждат партийни конференции в с. Поляне и Ястребино и поставят задачите на Партията — организиране на антифашистски сили за открита и упорита борба.

През 1942 год. в Омортагска околия имаше вече нелегален живот. Камбуров е в постоянна връзка с лицата в нелегалност и дава своите нареддания, като не изпуска момент да подготви повече лица за нелегална борба. Получил назначение за ръководител на въоръжената съпротива на Девета оперативна зона, Камбуров мина-

ва в нелегалност на 28 август 1943 г. Скоро след това минава в нелегалност дъщеря му Анка и жена му Ганка: така се обособява и втората Балканска чета, с която Камбуров се дажи и дава своите оперативни задачи и на Тозлушката чета. Фашистката власт, въбесена от смелите действия на четите, изпраща в околията огромен брой полиция и агенти, ала не успява да се справи както с партизаните така и с тяхните ятаци. На 19 декември 1943 год. Омортагска околия осъхва при пълна блокада. Правят се претърсвания по села и гори, но за нещастие на въбесената доохристовата полиция, резултатът е много слаб. Сформирова се набързо четири лонни дружини, но и това не дава големи резултати. И дават се заповеди да бъдат изгорени къщите на партизаните. На 20 декември вече гореше къщата на Камбуров, заедно с така ценната негова библиотека. Започва се стрелотна инквизиция над семейството и близките на Камбуров. Никой нищо не изказва като че ли всички са го отдавна забравили. Всеки мълчи, всеки тръпне пред зверствата на озлобената полиция, но никой нищо не знае.

Винаги предвидлив, Камбуров подготвя с четата своето скривалище в най-непроходимото място на Сакар планина — (следва на 2 стр.)

Тоз който падне в бой за свобода,
Той не умира . . .

Вечна слава на героите, паднали в антифашистката борба!
Да следваме техните завети!

Иван Драгоев
Председ. Окр. нар. съвет

ИВАН КРЪСТЕВ ИВАНСКИ

В безкрайната редица на многото герои, загинали за великото народно дело, особено ярко блести със своя дух, воля и преданност към движението др. Иван Кръстев Ивански.

Иван Кръстев пое пътя на тежката народна борба още в маркс-ленинските кръжоци на шуменската гимназия и бързо израстна като предан борец на РМС.

Отличен организатор, той скоро стана известен на фашистката полиция.

И в 1934 год., когато стана бровала на организацията, той пише арестуван в Шуменската инспекция на полицията и въпреки зверската инквизиция, неговите здраво стиснати устни не изрекоха предателска дума.

След затвора, Ив. Кръстев замина за София, където стана студент по право.

Не след много др. Ивански стана деловодител на ЦК на

РМС и технически уредник на нелегалния вестник „Младежка искра“.

В 1940 год. др. Ивански попадна с куп нелегални материали в ръцете на полицията. Но със своята твърдост пред врага той не допусна образуването на съдебен процес и бива интерниран в с. Рибарица.

След шестмесечно престояване в лагера, той се връща с много сили и воля за работата в която той се хвърли с всички си жар и упоритост. Виждайки в неговото лице голям организатор и масовик, Централния комитет го изпраща като свой пълномощник в разбитата Плевенска организация.

Тук Ивански е в своята стихия. Той обикаля села, казарми и работилници и успява за кратко време да укрепи организацията.

Младежта от Плевенския край беше влюбена в него знаейки го под името Антон. Всички там го познаваха, за него всички врати бяха отворени.

Но, врагът не спеше. Той добре беше разбрал, че Плевенския край е намерил своя прекрасен ръководител и организатор. И затова, полицията го търсеше под дърво и камък.

Много пъти др. Ивански се изпълзва от ръцете й, но най-после беше заловен.

Като арестант, той беше подложен на жестока инквизиция, каквато само гестаповците в нас можеха да измислят.

Но Ивански остана до край твърд. На всички зададени въпроси той отговаряше „Не“.

И въпреки липсата на всякакви доказателства, военно фашисткия политически съд го осъди на смърт.

И преди 8 години срещу 25 юли, дванадесет часа през нощта, другаря Иван Кръстев окован във вериги бива измъкнат от затворническата килия и поведен към бесилката.

Той крачи гордо и смело. Сам се качва на масата и след като нарушава свещеника и прокурора, сам слага въжето на врата си и извиква: „Аз знам защо умирам, но за всички нас има кой да отмъсти.“

Да ние отмъщаваме и ще отмъщаваме за Вас скъпи другари. Ние никога няма да забравим теб др. Ивански и скъпото народно дело за което ти се бори и геройски умря.

Христо Ботев — БОРБА

В тъги, в неволи младост минава,
Кръвта се едно в жили вълнува,
Погледът мрачен, умът не види
Добро ли, зло ли насреща иде...
На душа лежат спомени тежки,
Злобна ги памет често повтаря,
В гърди ни любов, ни капка вяра,
Нито надежда от сън мъртвешки
Да можеш свестен човек събуди!
Свестните у нас считат за луди,
Глупецът вредом всеки почита:
„Богат е“ казва, пък го не пита
Колко е души изгорил живи,
Сироти колко той е ограбил
И пред олтаря бога измамил
С молитви, с клетви, с думи лъжливи.
И на обществен тоя мъчител
И поп и черква с вяра слугуват;
Нему се кланят дивак учител,
И с вестникарин зайдно мърдуват;
Че страх от бога било начало
На всяка мъдрост... Туй е казало
Стадо от вълци във овчи кожи,
Камък основен, за да положи
На лъжи святи, а ум човешки
Да скове на век в окуи тежки!
Соломон, тоя тиран развратен,
Отдавна в рая, нейде заграден,
Със своите притчи между светците

Казал е глупост между глупците
И неяснети до днес повтаря: —
„Бой се от бога, почитай царя!“
Свещенна глупост! векове цели
Разум и съвест с нея се борят!
Борци са в мъки в неволи мрели,
Но, кажи, що са могли да сторят?
Светът, привикнал хомот да влачи,
Тиранство и зло и до днес тачи;
Тежка желязна ръка целува,
Лъжливи уста слуша със вяра:
Мълчи, моли се, кога те бият,
Кожата да ти одере зверът
И кръвта да ти зми изпият, —
На бога само ти се надявай:
„Боже, помилуй — грешен съм аз!“,
Думай, моли се и твърдо вярвай —
Бог не наказва никого мрази...
Тъй върви светът! Лъжа и робство
На тая пуста земя царува!
И като залог из род в потомство
Ден и пощ — вечно тук преминава.
И в това царство кърваво, грешно,
Царство на подлост, разврат и съзми,
Царство на скърби, зло безконечно!
Кипи борбата и със стъпки бързи
Върви към своя свещен конец...
Ще викнем ние „Хляб или свинец!“

Ангел Виденов
Секр. Окр. к-т Отч. фронт

АВГУСТ!

На 26 юни 1942 година фашистките палачи разстреляха в София, заедно с още двадесетина негови другари, любимеца и водача на шуменската ремсова и комсомолска младеж, героя от защитата на Мадрид, смелия парашутист, безкрайно предания и честен син на работническата класа у нас др. Август Д. Попов. Кой не си спомня Август в годините на фашисткия терор до 1933 год.? Кой не се прекланя пред преданността и твърдостта, умението, организационния похват и теоритическата подготовка, които още на тези млади години проявяваше др. Август? Той умееше правилно да съчетава нелегалната с легалната работа и бидейки студент по право Август всякога поддържаше живи връзки с работническата и селската младеж, на която стана учител, организатор и знаме в борбата срещу фашистката тирания. Скромен и не претенциозен, умен и широко

надарен, пръв ученик в гимназията Август още в тези си ранни години се очерта като безспорен и от високо качество болшевишки ръководител. Фашистката полиция го дебнеше. Долгиевата банда през

време на провала през 1933 г. положи всички усилия да залови опасния конспиратор — секретаря на Комсомола, организатора на наборните и антивоенни комитети в фашистката войска, пламенния борец, но не успя. Тогава Август получи първата задочна смъртна присъда. Но безсрашния Август получи своето бойно кръщение и по-нататък под стени на Мадрид в международната бригада, за да завърши своя честен революционен живот от куршума на фашистките палачи в своята скъпа Родина, за освобождението на която той отдаде целия си живот и в зарята на нейното освобождение от фашисткото робство.

Вечна слава на верния вожд на трудещата се младеж от Шумен и околията др. Август Попов.

Владо Иванов
чл. Окол. градския к-т БКП

Втори юни — денят на Ботев и всички загинали в борбата срещу фашизма и Отечествена война

За шести път нашият народ чествува денят на Ботев и загиналите в борбата срещу фашизма и Отечествена война.

Колко много величие и героизъм крият годините на борбата за национална независимост и социалистическа Родина!

Колко много другари загинаха истински патриоти, комунисти, загинаха и недоживяха тъй многоочаквания ден-победата.

Шест години нашият народ е господар на своята Родина. С всеки изминат ден той все повече превръща в живо дело мечтите на загиналите другари. Враговете на народа, обаче, остатъците от фашизма и реакцията, от трайно-костовската банда не са се отказали да разрушават онова което народа е придобил и изградил с костите и кръвта си. Те вършат шпионаж, продават интересите на народа, очак-

ват помощ от англо-американските империалисти-попалвачи на нова световна война.

Бойците против фашизма на втори юни покаяния се пред хилядите братски могили ще дадат отново клетва, че още по ревностно ще бранят така скъпо придобитата свобода и че ще бъдат по-безпощадни към народните врагове и достойно ще носят името БОЙЦИ ПРОТИВ ФАШИЗМА.

Ние знаем, че зад гърба ни стоят милионите светски бойци, които доубиха фашизма в берлогата му-Берлин. Същите тези бойци днес са начело на борбата за запазване на мира към които и ние българските бойци се присъединяваме, знаейки, че ни води Великия СТАЛИН.

ВЕЧНА СЛАВА И ВСЕНАРОДНА ПРИЗНАТЕЛНОСТ НА ГЕРОИТЕ ДАЛИ ЖИВОТА СИ ЗА СВОБОДАТА НА СВОЯ НАРОД!

Мара, Димо и Цвята

Близкото минало остави светли имена на смели и самоотвержени борци, но записа и черни страници, изпълнени с подли и жестоки убийства.

В борбата за по-щастлив живот са паднали и курсистите от Учительския институт в град Коларовград — Мара, Димо и Цвята. И тримата са чеда на бедни селски родители. Мизерията на живота ги е залюляла в своята люлка още от малки. Но това не ги обезкуражава. Те твърдо върват, че правдата рано или късно ще възтържествува. Те твърдо решават да се борят до край за нейното осъществяване.

Димо Пенчев Георгиев — роден в с. Езерец, Разградско на 18 септември 1910 г. Още от малък, сред лишения завършва основното си образование в родното си село. След като завършва гимназия, където е участвувал в кръжоци на учениците с прогресивни разбирания, той работи в солниците край Бургас. След отбиване на военната си тежба в ШЗО, той постъпва в Учительския институт в Коларовград. Скоро бива организиран в БОНСС и работи неуморно. Тук се сближава с прогресивни курсисти и курсистки, между които са Мара и Цвята.

Мара Балева е родена на 9 август 1911 год. в с. Махалата, Плевенско в бедно многодетно семейство. Още от малка се проявява като изключително будно дете. След като завършва гимназия в Плевен и Враца жаждата за просвета я довежда през 1933 год. в Учительския институт в град Коларовград,

където се сближава с Цвята Кънчева. Разбират се и заробват за общото народно дело.

Цвята Кънчева е родена в с. Горни Дъбник, Плевенско.

В Учительския институт и тримата младежи се сближават и работят заедно в БОНСС. Стават любимици на всички в училище защото са честни, смели и защитници на истината. Всяка неправда беше повод за протести. Но техните прогресивни идеи са били неудобни на някои. Тайни агенти и продажни души тръгват по следе им, за да ги погубят. Идва черната дата 19 март 1933 год. когато набелязаните младежи Димо, Мара и Цвята биват погубени по най-жесток начин. В тоя ден, когато те отиват на Кюшкьовите се срещат с един войник — провокатор, който по най-подъл начин ги подмамва и ги предава в ръцете на група офицери и подофицери в цивилни дрехи. Тримата биват хванати и откарани към местността Илчев баир. При мисълта, че никой няма да ги види озверените палачи започват жестоко да измъчват хванатите невинни жертви. След като се изморяват от побоя те вземат въжета и ги одушават по най-зверски начин, заедно с войника, от когото се страхували да не ги издаде.

И тъй завършва животът на тримата прогресивни младежи. Но тяхната трагична смърт е осветила още по-ярко пътя към истинската свобода, пътя към светлите върхове на културата.

Ц. Цанева

Убитите ятаци в Риш през 1943 година

На 17 декември 1943 г. в с. Риш бяха зверски убити от бандата на майор Дочев другарите Михаил Иванов, Михаил Каров, Кръстю Братоев Тодоров, Димитър Василев и Васил Лазаров, ятаци на партизаните от Преславската чета. След убийството те са били тайно погребани в Шуменските гробища.

Михаил Иванов Михаил Каров, общарски работник, от млад е член на Комунистичес-

ката партия. Бил е много пъти арестуван и бит до смърт в Бургаската обществена безопасност, а също така и в с. Риш.

Димитър Каров, по професия коларо-железар, бил е член на РМС и Комунистическата партия, винаги преследван и интерниран в лагера Св. Врач. Бит до смърт на костите без да издаде другарите си.

Кръстю Братоев Тодоров, от млад е член на Комунистичес-

ката партия. Винаги преследван от фашистката полиция, а пред убийството с начупени кости без да издаде другарите си.

Димитър Василев, член на Компартията, дребен земеделски стопанин, пред убийството е зверски бит, но не издал никого.

Васил Лазаров, бил е една година в лагера Св. Врач, пред разстрела бит зверски, но не е издал никого.

В кметското наместничество беше тихо, миреше на прах и на недогорели сурови дърва. Чиновниците бяха се стуили над работата си и не се помръдваха. В същност те не можеха и да работят; само се приструваха, че се занимават с нещо, защото от сутринта нито един селянин не беше се мярнал в общината.

От половин час те се услушваха към телефона, дето един намушен подпоручик, с гъсти мустаци и с закръглена, малко извита челюст се мъчеше да вземе някаква връзка. „Ястребино! Ястребино!“ — викаше той до преграване. „Тук е Ястребино...“ Подпоручик Йорданов... Дайте ми подполковник Киров... Ама по скоро, моля ви се!...

Настръхнал от досада и напрежение подпоручикът тропаше нервно с ботушите си и бързо и тряснато въртеше изгърканата дръжка на тежкия телефонен апарат. Най-сетне той трепна и се изпъна като че от апарата изкочи някакво началство.

— Господин подполковник, — изговори бързо, но отчетливо в телефонната тръба подпору-

чикът. — Разрешете да ви доложя! Семействата на петте нелегални задържаха. Какво да ги правя? — Той залепи слушалката до ухото си окръгли очи. — Заповядайте! — Челюстта му като че ли още повече се изкриви и един мускул на бузата му трепна като опарен. — Слушам, господин подполковник. — И той удари леко токовете на ботушите си.

Подпоручик Йорданов излезе от общината и се разгледа. Той получи заповед по телефона, сега трябваше да я изпълни. Снощи не беше спал добре, и пийнаха повече отколкото трябваше, и сега, след трудната телефонна връзка с подполковника, той беше смръщен, недоволен и нервирен. Отначало незнаеше кому точно се съдържи, но като си помисли за арестуваните, той се озлоби към тях. Заради тях бяха тези разкарвания от село на село, заради тях живеяха на щрек, заради тях нито сънят им беше съдържан, нито яденето им — ядене.

Небето беше ниско, подпряно на голите околните баири и като че опушено от подпалените партизански къщи в съседните села. Няколко струйки

Разстрелът в Ястребино от Георги Караславов

дим се виеха лениво над Присойна и се сливаха с лепкавия хоризонт. „Къщите — разбира“ мислеше си с някаква неопределена досада Йорданов. „Но вършачката защо са изгорили?“ И една хищна мечта се промъкна между другото — да може да вземе — че една вършачка сега струва над милион!... Късият декемврийски ден преливаше. Нощите към края на последния месец от годината падаха бързо, мракът беше гъст и противен. Подпоручикът се двоумеше — заповедта трябваше да се изпълни, а в тъмното беше опасно. Тези села бяха пълни с партизани и ятаци. Партизаните можеха да ги нападат, нощите бяха техни, те бяха свикнали да се движат и да работят нощем... Подпоручикът си помисли как може да го застрелят в тъмнината и ситни, студени спазми на страх и отвращение го разтревожа. „Е, все едно е, няма време за чакане...“

Той отиде при фелдфебелът

на ротата, който чакаше нареждане от своето начальство. Този фелдфебел беше изпълнителен като всички фелдфебели, но той беше толкова студен и скрит човек, че никой не знаеше какво мисли и какво крои в момента. Той се изправи пред подпоручика, вперил своите безстрастни очи.

— Получих заповед — рече тихо подпоручикът. Фелдфебелът само мръдна за да покаже, че разбира и остана така като закован. Той беше попреминал вече мъж, и войничката стойка не му отиваше твърде. При тях се приближи и фелдфебел-школника Николай, стегнат и малко напърен като на парад. Той попишваше от време на време тежкия си пистолет, качен на кръста му, сякаш му тежеше и пречеше.

На петдесетина разкрача, заобиколени от няколцина войници, арестуваните чакаха търпеливо, и доколкото можеше да се види доста спокойно. Те

Веселин Маринов Константинов

Веселин Маринов Константинов е роден в гр. Шумен на 22. VI. 1910 година. Израствал в средата на бедно, прогресивно учителско семейство.

Още като ученик в гимназията, проявява организаторски и поетични способности. Издава, заедно с група другари, въздържателен вестник „Факел“, чрез който разпространява между учениците прогресивни и въздържателни идеи. Организира масово въздържателно движение в околията — едно от първите по численост в страната — за това време. За своя дейност той бива изключен от гимназията като на следующата година е условно приет в VI-ти клас.

По-късно, като студент в Юридическия факултет в София — през 1932/33 година той участва дейно в масовите протестни студентски акции против убийца на българския народ — Ал. Цанков. През това време той активно работи в нелегалното комунистическо движение, като член на Окръжния комитет на БКП — завеждащ отдела за агитация и пропаганда.

През 1933 година, на големият процес на 16-ти в град Шумен, той е осъден от фашисткия съд на смърт — задочно — за активна дейност сред армията.

Принуден да премине в нелегалност, той, след едногодишно укриване в София, през 1934 година заминава за СССР.

В гр. Одеса той основава български театър, с който поставя български пиеси и работи за културното издигане на българите в Одеския край и Таврия на Азовско море. Същият театър е бил награден за отлично поставяне на прогресивни български пиеси.

По нареждане на Партията той заминава на 30 април 1937 год. на първомайски акции в селата на Одеския край, през което време заболява от скоротечна туберкулоза и умира в одеската болница на 8 юни 1937 год.

По тоя начин той отдава всички свои сили и живота си, като борец комунист за делото на Партията и народа си.

ОТКЪС ОТ ЦИКЪЛ СТИХОТВОРЕНИЯ

1
Дисциплиниран дух партиен,
класосъзнание пролетарско,
бъдете ми крило другарско
всрещ вой на вихъра стихнен,
бъдете светла опора
в нощта злокобна на терора
и пред надвисналата смърт
по всеки път и кръстопът.

Разкрий своите сили свежи
ти — мое бодро вдъхновение
и творчески жаря в мене
пътя ми с плам да отбележи.
Да срещна смял палача бесен
със пламък на бойна песен
и бодрия, възторжен химн
всрещ масите да прогърми!

2
На Партията и на своята класа
до издиханието сетно
да служа искам беззаветно
безимен редник в хилядната маса
да служа с цялото си същество,
пожертвувал любов и млад живот.
Палачи и фашисти побесняли
гърчете се в безсилна злоба
съзряли си наблизко гроба
през вдигнати бесилии почерняли!
След кървав дъжд из земните бразди
богата жътва пак ще се роди!

3
е ще заглъхне в сърцата
на класовия дълг гласа,
извършил толчок чудеса
през скъпи жертви в борбата!

Смъртта в класовия бой
за новия обществен строй
е за бореца чест и слава —
певеца в песни я възпява!

И боен зов напред човека
ще води, бодро ще звъни,
по слънчевите висини,
през вековете ще отеква.

4
От жертвената кръв пламтят
по каменици и орляци
сигнални пътеводни знаци
към шестметни висоти.

на творчески социализъм,
на бъдещия комунизъм
през бури шо велик стърчи
под ласки в пурпурния ден
на труд честит, освободен,
сияещ в пурпурни лъчи!

5
Аз виждам как във боен ред
през труповете ни напред
работнически маси милионни
в червени и железни легioni,
в победни маршове летят
и всрещ лъчи, с крилето си огромни
развяни знамена плюшат!...

В освободена земя,
доволство, щастие и смях
избликва буйно в извори кристални
и в треска на строежи колосални,
растат колони — градове,
расте всрещ електричните сияния
света по план преустроен!...

... Последни думи от уста
последен привет ще шептят
към дялото на брата — победител,
към мощния, светският строител,
към болшевишкия отряд! —
чиличен, изпитаний водител
на пролетарската борба!

6
Пламти увереност в мене
и никога не ще угасне!
Чрез творческото вдъхновение,
на комсомола що расте
в сърцето му ще я предам —
на химните със бойния плам
и на поемите червени
с виденията си прекрасни!
Това е моята награда
и преживяната наслада
от сетното ми отмъщение!...

ВЕСЕЛИН КОНСТАНТИНОВ

Б. Р. — Това стихотворение не публикувано до сега е написано през 1933 година, когато др. В. Константинов е бил нелегален в София.

всички смятаха че ще ги интернират. Страхуваха се само за къщите си, защото сигурно ще ги подпалят. Те мълчаха. Само седемгодишният Стойне от време на време закачаше майка си, която притискаше вързоп дрехи в ръцете си, загрижена не за себе си, а за слабите и палави деца. Иван беше деветгодишен и уж разбираше вече от дума, но и той се увличаше по малкия, та трябваше да го съгласява от време на време. Трите малки момиченца свхваха тежкото положение и само се оглеждаха в далечината, дето запалените партизански къщи димяха. Димитранка, която се смяташе за кака на Стойне и Иван си спомни за парцалената кукла, направена преди няколко дена и въздъхна дълбоко и неутешимо — куклата също ще изгори, ако подпалят къщата им. По-сериозни и по-съсредоточени бяха двете близначета Ценка и Цанка. Свити в дебелите дрехи, с които се бяха отрупали, защото майка им каза, че ще ги интернират, те гледаха плахо с сините си очи и от време на време, когато студеният вятър завиваше към тях,

отмятаха назад русите непокорни кичурчета над челата си. Дядо Стойне Станков, погълнал старо, орфанно чередно, което в бързината дигна от къщи, беше полегнал върху него. Той, с кучия си крак нито може да седи, нито да ходи. Къде ще мъкнат и него? И той все си мислеше, че като го видят как трудно носи своите седемдесет и пет години на кучия си крак, ще махнат и ще го върнат. Нека Барен да прибере едно-друго, ако рекат да палят къщата. Баба Наста беше клекнала до него, обесила нос, замислена и неутешена. Тя беше девет годишна, когато дойдоха русите. Помни страховете от турците, които ги засобикаляха из целото Тозлуку и които бяха надолу към Балкана, помни, че поразиха бяха направили тук-там, ала толкова чудо като сегашното, та не може да го побере в главата си. Ами, че младите избягали в гората — избягали! Да идат да ги ловят! Защо са погълнали и старци, и деца в тоя студ — нали е срамно от хората и грехота от господ? — Къде ли ще ни тикнат по това време? — рече като на

Убийството на водача на Добруджанската революционна организация — Дочо Михайлов

През управлението на демократ Андреа Ляпчев (1926 г.), който дойде да замести кръвожаха Александър Цанков, беше оповестена, че той идва да възвърне отнетите свободи на народа. Мнозина повярваха, че действително свободите на народа ще бъдат възстановени. Обаче, хитрият и изпечен въженигр Ляпчев подготвяше окриваване във вериги всички борци за народна свобода. Само, че „со кротце, со благо“. Така той през първите месеци искаше да улови в своята примка Добруджанската революционна организация (ДРО), която беше се ориентирала към народното движение, ръководено от БКП. Като видни дейци на това революционно движение бяха **Дочо Михайлов** (Капитана) — водач на организацията, **Димитър Върбанов** (Доктора) и др. За да бъдат хванати цялата група добруджански революционери и избити, беше наредено чрез тогавашния окръжен управител Г. Халтъков да се уреди среща между него и други от страна на правителството и добруджанските дейци от друга. Срещата е била определена да стане в гората около село Никола Козлево. На тази среща е трябвало да се яви Дочо Михайлов и други нелегални членове на организацията на определено място. Дочо Михайлов и групата приемат това предложение направено чрез властниците тогава, където ще се урежда въпроса „свс свободно движение на добруджанските дейци и оставане оръжието в тях“. На тази уловка обаче, не се улавя Дочо Михайлов и другарите му и те вместо да се явят на определеното място около Никола Козлевското землище, причакват групата представители на властта, начело с окръжния управител не там, а в землището на гората около Хърсово. На определен час минава правителствената комисия и от гората излизат Дочо Михайлов и другарите му и спират колите, в които са управителя и други и ги пленяват и отвеждат навътре в гората. Там, под охрана на добруджанските нелегални дейци се водят преговори, обаче, не командвани от окръжния управител, а от Дочо Михайлов. Там групата на Дочо Михайлов разбира, че се е готвила уловка за добруджанските дейци. След като е направено предупреждение от страна на Дочо Михайлов към представителя на властта, че не бива да се преследват дейците на добруджанската рев. организация и че те никога няма да спрат борбата си за освобождение на Добруджа, която борба те водят заедно с всички подгиснати народи и под ръководството на Комунистическата партия, те ги освобождават с предупреждение, че те не са убийци и се борят за свободата на поробена Добруджа. „Нека се знае, че нашата борба няма да спре“. Така завърши първата среща с представителите на Ляпчевите органи „со кротце, со благо“.

**

След тежко прекараната 1925 година, когато бандите на Цанков избиха хиляди борци за свободата, беше избит целия Централен комитет на БКП. Останалите живи в страната членове на партията започнаха възстановяването на същата.

Не след дълго време стана нов провал и се разкриха каналите, по които ЦК на партията се свързваше с задграничното представителство, изобщо се получаваше литература и инструкции от задграничното бюро. Стана така, че задграничните връзки, които имаха бяха недостатъчни и несигурни. Аз тогава (през 26 г.) държах връзка с ЦК на БКП. Бях извикан в София и ми беше поставен въпроса бих ли могъл да устроя с помоща на Добруджанската организация през Добруджа, Румъния за СССР път по който да се получават инструкции, литература и да преминават наши хора по същата път за СССР и от там за тук. Това предложение го възприех като имах предвид, че ще работя с Добруджанската организация, както ми се съобщих от ЦК. След даване на съгласие определиха се паролите за среща и ЦК пое ангажи-мента да влезе във връзка с ЦК на ДРО. Последните по своя линия ще съобщат на своите хора да се срещнем, като също съобщят моето име и че те ще ме подирят чрез познатият ми другар **Ст. Иванов** от с. Н. Козлево, който впоследствие емигрира в СССР. Но не след дълго време аз получих по наша линия съобщение, че скоро ще бъде подирен от страна на Добруджанската организация и ще се свърже с Дочо Михайлов. Действително това стана. Една късна вечер аз бях подирен, но не от Ст. Иванов, както бяхме уговорили и което име бях дал аз, но от лице съвсем непознато за мен. Аз се усъмних в тази работа. Дадох на лицето да разбере, че не ми е познато за какво ме дирят добруджанци и че нямам нищо общо с тях. Това лице ми определи среща в градската градина след 9.30 часа, като ми каза, че ще ме чака с още един другар. Не му обещах, че ще отида. Веднага тогава аз намерих другаря **Къню Цанков**, който беше от ръководството на нелегалната организация. Осветлих го какво става и двама дойдохме до заключение, че това ще бъде някакво предателство и решихме да не се явявам при тях.

Обаче, от далеч ние наблюдавахме, когато те отиваха. Единият който дойде първи при мен беше в селски богуши, сега с него имаше лице, което беше облечено с офицерски дрехи. След това ние си отидохме без аз да се срещна. Това съобщих на Ст. Иванов и го запитах дали знае нещо по това и защо той не дойде както беше уговорено. Той отговори, че никой освен него няма да дойде и, че тези лица са сигурно някои провокатори, които може би и знаят по някакъв път за това, което ние щехме да вършим (такива предатели имаше доста из нелегалното движение).

След 10 — 15 дни дойде при мен Ст. Иванов и ми събщи, че четата на Дочо Михайлов „Доктора“ Димитър Върбанов са из гората на Н. Козлево и са определили среща, като друго лице от добруджанци ще дойде да ни вземе, а аз ще чакам в с. Хърсово. На другия ден заминах за Хърсово и към обед бях там. Така изчаках в село да дойде да

ме вземе определеното лице. Надвечер обаче, след залез слънце взеха да се чуват откъм с. Ружица и Н. Козлево чести пушечни гърмежи. Връщащите се селяни от нивите си говореха, че е станало някаква престрелка, вероятно между добруджанци и войската. На късно дойде при мен Ст. Иванов и ми каза, че групата с която щяхме да се срещнем е избита от полицията. Между убитите е и Дочо Михайлов и и др., а се спасява само Димитър Върбанов (Доктора), който ранен впоследствие избягва във Виена.

Днес, за благодарност за неговата честна борба за свободата на Добруджа, неговите другари му поставиха паметник а всички дейци останаха живи от борбата, която водиха през годините на фашисткия режим, които не пожалиха своя живот за свободата на народа си.

Да бъде вечна славата им!

М. Халачев

Б. Р. Известно е, че след убийството на Д. Михайлов полицейския инспектор Мирко Таралевжов е отишъл в Букурещ, за да получи от сигуранцата 50 хиляди лей за главата на Д. Михайлов. Кой други „герои“ са замесени в това гнусно престъпление е въпрос на който трябва да се отговори.

В БОЙ ПОСЛЕДЕН (БАЛАДА)

Посветено на нар. партизанин Милан Борисов загинал геройски при акцията за освобождение на преследваните 100 души антифашисти в с. Смядово през 1943 год.

Тегне над селото вечер ноемврийска . . .
В дъжд и кал през мрака идат партизани
а пред тях начело с песен сам Милан е,
с шмайзер във ръката тая нощ безпътна
той в село ги води на борба предсмъртна.

Тегне над селото вечер ноемврийска
и гнети и пада, пада все по-ниско . . .

Кървав е, другари, пътя на свободата!

Смели партизани спират пред школото:
грозен вик, и изстрел, и картеч, и грохот:
— Огън бий! Бий верно! Стреляйте, другари,
тоя зяяр настръхнал, смъртно да ударим!

Кървав е, другари, пътя на борбата —
сто души в школото чакат свободата!

. . . Тишина, злокобна тишина се стели . . .

В акцията първа ти бе първа жертва —
ти — другарю свидетел, що си вече мъртав,
твоят младо тяло звярът оскверни го,
но във нас смъртта ти мът — вулкан повдига!

Тишина, злокобна тишина се стели,
а в очи проблясват сълзи накупели . . .

Твоят дух над нас бди, на борба зове ни!

Чуй как бодро пеем песни за борбата,
виж как волно днес ний ведем знамената!
Твоята смърт, другарю, на ще възновява
и в борбите сетни нас ще разкалява!

Твоят дух над нас бди, на борба зове ни
славно да завършим дялото священно!

Гриша Бодрин

А. Виденов, секр. Окр. к-т на Отеч. фронт

Последен спомен за другаря Димо

През есента на 1933 год. в Шумен бяха устроени кандидат студентски митинги пред Училищния институт, по повод на това, че голяма част от кандидат студентите не бяха приети в института. Формално мотива беше че числото било погълнато, а истинския мотив беше, че кандидат курсистите трябваше да получат благословията на военния командант — майор Долгиев и само тогава биваха приемани. Останалите навън кандидати се вълнуваха и Партията организира кандидат студентски демонстрации. Тогава се запознах с Димо Пенчев и Йордан Кънчев, двамата неразделни другари, които бяха завършили ШЗО и се бяха представили на Партията, Димо, Йордан Кънчев и аз бяхме стенири в института. Аз направих опит и в Пловдив, но там се оказа друга „процедура“ — трябвало кандидат курсистите да бъдат членове на либералната партия, която тогава управляваше Министерството на просветата. След ка-

то не можах да приема „причастието“ на радославистката банда, аз отидох в София да се запиша в Свобония университет и намерих наново другарите Димо Пенчев и Йордан Кънчев, които бяха записали педагогия, но заявяваха, че ги влече Училищния институт. Димо беше поел ангажименти в антилитеристичната работа на Партията, а от друга страна военната подготовка която имаше, особено беше полезна в работата на Партията в този опасен сектор, в който той беше ангажиран.

Към ноември месец ме намери Димо и радостно ми събщи, че днес те са получили телеграма, че ги приемат в института и че отиват да отдат силите си за делото на Партията. Сбогувахме се с тях сърдечно, пожелах им полезна работа и дадох на Димо — книжката „Десет дни които разтърсиха света“ от Джон Рид. От тогава с Димо не се видяхме. Едва преди 3 години видях ко-стите, часовника, колана му в

един трап на погребите, където фашистките палачи от банда на майор Долгиев, ген. Кокилев, капитан Теофилов и др. го бяха заровили, след мъченическа смърт, заедно с др. др. Мара Балева и Цвета Христова. Фашистите не пощадиха и своето оръдие, агент-провокатора к. п. Капитанов, който ги беше предал, за да заличат следите на престъплението, което бяха извършили.

По време на процеса се установи, че когато черната кампания с палачите се движела към погребите, ген. Кокилев е устроил бал и във високо разположение на духа е танцувал и разговарял сърдечно с дамите на Шуменската фашистка буржоазия, а след това инсценирал бяство през границата за Румъния, стрелби, пукотевизи, за да заблуди общественото мнение с това, че „нелегалните“ курсисти са преминали границата за Румъния.

Антон Кръстев Найденов

Изминаха се шест години от смъртта на самоотвержения борец Антон Кръстев Найденов — Герган, паднал за идеята на която служи през целия си живот.

Роден на 8 ноември 1920 г. в с. Поляне, Омуртагско, той още от ученическата си ска-

мейка се проявява като активен ремисит. Необикновената му любов към знание вечно го гласка към упорито и сериозно четене, резултат на което получава висока и всестранна култура. От 1936 до 1939 год. той е член на Маркс — ленинските кръжоци в гимназията. След като я завършва с отличие, Антон се записва във Ветеринарно-медицинския факултет. Тук той се включва още по активно в работата за политическото и просветно възпитание на студентството. През първата година, като студент бива избран за курсов отговорник на БОНССА при Ветеринарния факултет, а през 1941 и 1942 г. е избран за факултетен отговорник, като същевременно влиза в ръководството на Централното настоятелство на БОНССА при университета. От постъпването му в Софийския университет се започва и неговата най-активна дейност. Ето какво пише за него в спомените си др. Желез Борисов, който е работил заедно с Герган: „Работата Анто вършеше акуратно, всеотдайно. Главното за него беше борбата. „За изпитите ще мислим след войната, когато се освободим“ — казваше той често. Наред с това, обаче, той непрестанно работеше за повишаване на своята квалификация, като политически работник не само в теоретическо, но и в практически отношение. Интересуваше се от всеки провал и процес, изучаваше го и вадеше заключение от държането на своите другари. В борбата той участвуваше с краен идеализъм. Той се стремеше да стане истински болшевик от типа на тия, които извършиха великата Октомврийска революция“.

През лятото на 1942 г., след един военен процес Антон е провален и търсен от полицията. Това обстоятелство го принуди да мине в нелегалност. Като нелегален Антон ходеше из Делиормана, Варна и варненско, Русе и Берковско. За да избегне преследването на полицията то дълго време се е крил в една пещера край Лакатник, в самия балкан „удоб-

на“ според думите му, но влажна и студена поради наближаването на зимата.

Една раина утрин полицията изненадва Анто в квартирата на укривателя му Козаров. Анто е без документи. Той се преструва на прост младеж дошел от селото да се лекува. През време на обиска той пада до печката, събаря я и потъва в сажди. Полицията повярва, че той действително е болен. Когато тя напуска квартирата Анто веднага изчезва. При срещата с един негов приятел той казва следните думи: „Въднъж възкръснах братче! Изпълзнах се, но за втори път ще се постарая да не попадна в ръцете им“. През есента на 1942 год. Антон е повикан от РМС в родния му край. Окръжния комитет на РМС му възлага да стегне организацията в Тозлушките села и създаде нова организация там където няма. Благодарение на неговите успехи, омуртагската ремсова организация особено тозулския край бързо израства и укрепва. Някои организации, които по-рано имаха от 40 до 50 души, сега при Анто се увеличават на 200. През месец ноември 1942 година Анто става член на Окръжния комитет на РМС в Шумен, също така той е и Околийски секретар на РМС в Омуртагската околия, а като партизанин заема отговорна работа — помощник политически комисар на Омуртагския отряд. За Анто започва най-трескава дейност. Младежите го обичат и тази любов е причината щото масово да навлизат в партизанския отряд. Скоро се образува отряд от Омуртагска и Търговищенска околии, на които Анто е отговорник по младежка линия и пом. полит. комисар. Анто е сътрудник и на нелегалния вестник „Младежко знаме“ — орган на Окръжния комитет на РМС. Той се отличава с необикновеното си безстрашие, но въпреки това е бдителен и постоянно съветваше своите другари да се пазят от врага. Неговата смелост стига до там, че кръстосва сам селата денем

(следа на 4-та стр).

себе си дядо Рангел Джуров. Петър Калайджийски го погледна очулено и нищо не каза. „Питат ли те!“ — рече си той на ум и изохка леко.

Скоро щеше да се мръкне. Ако ще ходят, барем да ходят по светло. А то сетне, ще има да си трошат краката по шосето. И с тези деца. . .

Подпоручикът и двамата фелдфебели след като си пошушукаха на страна, приближиха и дадоха знак на войниците да дигнат арестантите.

— Всички ли са на лице? — попита злобно подпоручикът. — Всички сме тук, — обади се глухо и услужливо дядо Петко Велинов.

— Тъй верно! — отговори отзивисто, кандидат подофицерът Минчо Цачев.

— Никой никъде не се е отделил, — смърмори Димитър Богословов, един от арестуваните селяни.

— Колко души са? — огледа ги делово подпоручикът, като че се мъчеше да ги прочете.

Пет семейства, 18 души! — изпъна се повторно кандидат-подофицерът.

Нагоре! — посочи с поглед голямата поляна подпоручикът. Тази

поляна, дълга около един километър изведнаж между двата залесени дола към шосето. „Е, значи, няма да ни оставят“, помислиха си всички арестанти и започнаха да събират багажа си. В бързината и бъркотията те бяха задигнали не ония вещи, които трябваше да вземат и които повече щяха да им послужат в тежкия и незнаен път. Близначетата се спогледаха и в сините им очи трепна тревогата на деца, които разбират какво става с техните родители. Батю им беше партизанин и те знаеха, че войниците откъщаваха на тях, защото не могат да го хванат. Това ги успокояваше. Те може и да се настрадат, нека само той да е жив и здрав. Двете сестричета взеха по една дрешка, хванаха се за родителите си и поеха бавно нагоре. Ценка се държеше за баща си, а Цанка стискаше ръкава на майка си. Войниците тръгнаха след тях, липинали пушките, като за пред тях.

Когато стигнаха до крайната къща-фелдфебелът на ротата извика да свият по странична полянка надясно. Арестанти-те свиха покорно без никакъв от

тях да се замисли дори в момента защо именно ги карат натам. Но след двайсетина разкрача те се спогледаха плахо. Тази поляна, дълга и тясна като улей, изведнаж не към шосето, а към рядката горичка на среща

— Няма ли натам? . . . — извърна се предпазливо арестантът Иван Янакиев и посочи с поглед голямата поляна, която изведнажаше към шосето. Струваше му се, че войниците като не тъдяхаши, събрахах посоката. Защо да се връщат пак и да губят време? . . .

— Марш! — извика злобно кандидат подофицерът Минчо Цачев и посегна да го удари.

В това време дядо Стойне да извърна чердъжето си и се наведе да го вземе, но се изправи с такава мъка, че Цачев сяда.

— Хайде, мерзавцо! — извърна се той.

Старецът изостана назад. Той кукукаше нагоре, пъшкаше и се мъчеше да върви по бързо, но не можеше. Кандидат-подофицерът го изчака и тръгна след него. Предната група наближаваше вече дъното на полянката. Старецът пак се

спря и пак се наведе да си опари крака. Кандидат-подофицерът дръпна предпазителя на пушката, и се примери в гърба му. Ехото на резкият изстрел отекна глухо в тишината на тежкия хладен ден. Второто ехо по глухо и по зловещо, като че плесна в низкия ръждив хоризонт. Старецът се прихлупи без да издаде звук.

Войниците, фелдфебелите и подпоручикът се извърнаха, но това като че не им направи никакво впечатление. Неволно и крадешком се извърнаха и арестантите. Лицата им пребледняха, плюмката засъхна на гърлата им. Децата се прилепиха към родителите си, и Надка изхлипа глухо, но майка й я погледна и умолително и строго, и тя пресече неудържимите спазми на плача и смъртна уплах.

Арестантите върваха в дясно по полянката и вече наближаваха дъното, скупчени като заприщено стадо. Фелдфебелът на ротата и фелдфебел-школникът дадоха знак на войниците и сами вдигнаха пушките и плисна върху сгушените и като че изплашени къщи на

Ястребино, разхвърлени надолу и отвъд горичката. Десет души се струполиха, две жени се приповдигнаха, засегнати в гърдите, но втория залп ги свали.

Затворите изтракаха зловещо, димът се разнесе бързо. В това време подпоручик Йорданов видя как Цанка хукна на право към драките. Един миг и цяха да я изтърват. Но санитарният кандидат-подофицер Николов извика, чука се наново неравномерни изстрели, момичето залитна току пред храстите и гротна по лице. Из под простреляните мъже и жени изкочи Ценка, и, обезумяла от ужас се хвърли към сестричето си. Тя беше ранена леко във върха на дясното рамо, но още не чувствуваше болка. Войниците стояха като втрещени — толкова неочаквано и ненадейно стана всичко това. „Ах!“ скръщана със зъби подпоручик Йорданов и хукна със зареден пистолет. Но Ценка не се хвърли в драките. Тя падна върху сестричката си и повдигна главата й. Тя не знаеше какво точно стана, тя няма време да си даде сметка за всичко това, но тя долови в усета на животното, че стана нещо

непоправимо и страшно. Мъчеше се да погледне сестричката си, когато подоручикът застана над нея и насочи пистолета си в главата й. До войната той беше прогимназиален учител. Той беше легионер, надъхан с дива злоба не само към комунистите, но и към децата им. И сега в душата му пламна някаква мрачна и безразсъдна мът. Той дръпна спусъка и видя, как русата Ценкина глава кльмна върху главата на Цанка. Той гръмна още 2 пъти и се обърна назад. Кривата му месеста устна потреперваше конвулсивно. Той пристъпи, но остана като закован на мястото си. Когато жените и мъжете се струполиха, те събориха и седмгодишният Стойне Петров. Сега Стойне беше се изправил и вдигаше малките си ръчички с орфяни ръкавчета. Той гледаше със стъклено неподвижни очички едрият фелдфебел.

— Чичко, — каза той и устничките му като че се извива в някаква умолителна усмивка.

— Не ме убивай, ще слушам!

— Какво чакате, говеда! — изрева подпоручикът.

Стойне Петров падна възнак. Застреляха и него.

